"ŠANINI DANI III" - PREDGOVOR INSPIRACIJE

Prije svega mi je drago što sam inspiracija.

Ovako mlada, zelena, nevina i neiskusna, kakva već jesam, možda sve to ne mogu shvatiti najbolje. Kažu da neke stvari dolaze s godinama. Valjda. /Tako ti i treba kad se petljaš s djecom./

Pa ja sad, kao, rasipam pohvale;

Stihovi su dobri, malo čudni, ali jako originalni. Mislim da je važno da su iskreni, da nisu pisani zato da bi netko kad ih pročita pomislio ono nešto što se očekuje. Sviđa mi se.

I hvala!

Voli te /kao brata, prijatelja i daveža/

tvoja

Biljana
29.01.1988.

"EPOPEJA "ŠANINI DANI" - "ŠANINI DANI III"

Bijeg **I**zazvan **LJ**ubavlju...
Alkohol **N**adire, **A**lkohol...

1. DIO

Misli su mi bile prljave,
poput stolnjaka po kojemu
sam rasipao posljednji konjak.
Gubim stvarnost iz glave,
alkohol; da li da ostanem u njemu,
ili da odem na zrak?

Ostah, ti si stajala pored stola
i nisi htjela sjesti,
jer i po stolici,..
alkohol, bila si gola,
alkohol, pad svijesti,
alkohol, spas u slici,..

Divio sam se tvojim dojkama,
iako sam znao da su u stvarnosti,
puno, puno nerazvijenije.
Divio sam se stupovima srama,
koji su mi pridržavali kosti,
i ukazivali da se desilo nije...

Shvatih, sutra će doći jučer,
ponovo ću, kao neki idiot,
tebe zezati, zezati...
Ne, to nije fer,
kakav je to život
kada je budućnost uspjela stati?

Zar nije odvratno znati,
svaki slijedeći, tj. prošli dan,
zar nije odvratno se vratiti?
Bilo što kad se vrati,
osjeti se zadah, nisam siguran
da je dobro u prošlosti biti!

Alkohol, doprinosi da dani prolaze,
tj. da se dani vraćaju,
tj. da se sve pobrka.
Alkohol, doprinosi da neprohodne staze,
poput autoputa izgledati znaju.
Alkohol, to je zbrka!

Na spavanje sam otišao,
tj. digao sam se,
da bih sinoć mogao leći.
Zaspati ne mogu, to sam znao,
zato sam se i digao,.. Sne,
sne zaboravih, pokušah pobjeći.

Na WC-u sam otrov izbacivao,
da bih novi otrov mogao unijeti.
Možda sam i unosio da mogu izbaciti...
Šanu sam potajno prizivao,
Šana mi se sveti,
Šana u ovom stihu mora biti...

Priča počinje dosadno,
počinje alkoholom, u kojem,
naravno i završava.
Već rekoh da je odvratno i jadno,
što čovjek nije njem,
što u čovjeku život spava.

Greške te progone,
alkohol te čini kuražnim,
prošlost stvarna postaje.
Nervne ćelije na uzbunu zvone,
sam sebe davim sobom zlim,
alkohol preostaje!

Sutra će se ponovo desiti danas,
a onda, opet slijedi sutra,
tj. prekjuče.
U ovome nije spas,
jer znaš tužnost jutra,
kad životni sat unazad tuče.

Čim se digneš,
znaš toga dana,
će se desiti...
Ti mijenjati ne smeš,
i u tome je crna strana,
jer ne smiješ stvarnost skriti.

Danas ću raditi poeziju,
koja je tebi posvećena,
nakon toga ću plakati.
Iscrpiti ću snagu svu,
a ti, ti si odlučena,
predana, moram stati.

Ja sve znam. Tj. znam,
ono što će se događati,
jer sam to već doživio.
Živote! Zar te nije sram,
što znam, a ne smijem znati,
što znam, a ne bih znati smio.

Slijedeće sedmice ću te naljutiti,
za mjesec dana upoznati,
za dva mjeseca prvi put uočiti.
To će odvratno lijepo biti,
i tada će početi da pati,
onaj koji se u meni pokušava kriti.

Kako je glupo brojati dane,
čekati to sudbinsko upoznavanje,
kad te već poznajem!
Barem da onda sat stane,
jer koje je to sranje;
slijedeći dan te ne poznajem!

Poput leptira; let traje jedan dan,
prije toga o letu ne razmišljaš,
nakon toga glupo je letjeti.
Ti si san.
Ti to znaš.
To ti šteti.

Prolaznost je ono odvratno,
što uspijeva djelovati,
i jače od alkohola.
Stvarno je zlo,
kad čovjek pati
radi dužine trajanja bola.

Ti si opisana.
Ti si doživljena.
Ti si stvarna.
Ti si produkt prošlih dana.
Ti si samo slika njena.
Ti si imaginarna.

Prošlo je mjesec dana,
mjesec dana mlađi sam,
tebe ne mogu znati.
Ti si samo brana ili rana,
koja je ono što znam,
da će razum tek da shvati.

Negdje u sebi te osjećam,
zrak je zagađen tobom,
krv je alkoholom dezinficirana.
Ne, nije me priznati sram,
da ne znam što ću sa sobom,
da mi ni smrt nije strana.

Smrt. Od nje život kreće naprijed,
i njegov je tok uobičajen.
Smrt je trenutak rađanja.
Smrt. Ona je sada. Događaja slijed
dokazuje da sam prešao početak njen,
dokazuje da život postaje nit sjećanja.

Nit sjećanja koju pratim,
nit sjećanja koju moram pratiti,
nit sjećanja koju nažalost...
Čemu živjeti kad s tim
životom ništa ne možeš biti,
čemu sjećanja na glupost...

Ovo nije dnevnik.
Ne shvaćam ni zbog čega
pokušavam to opisati,
jer njen lik
je nestvaran, a dio njega
je i priča, koju ne želim znati.

Priču ću doživjeti tek,
tj. doživjeti po drugi put,
jer prošlost u budućnosti staje.
Možda je ipak lijek,
biti krut, na sebe ljut,
i dopustiti da život kroz prošlost traje!

2. DIO

Prije dvije godine,
tj. za godine dvije
ću shvatiti promašenost.
Nada iz mene mine,
nada više prisutna nije,
nada - to je hrabrost!

Ja nisam hrabar
i ne mogu očekivati
ono što želim.
Da bih postao car,
morao bih vladati znati,
tome se veselim.

Veselim se što ne moram,
nikome naređivati ništa,
već mogu stati.
Mirno stajati znam,
nad kobnosti zgarišta,
jer smijem odustati.

Odustajem, prepuštam, bježim,..
Uspijevam se i zezati
sa djelićima propasti.
O kako je lijepo, pijan ležim,..
Alkohol me zna trenucima dati,
trenucima u kojim ne mogu pasti.

Čovjekov život jednog trena staje
i ubrzano se vrti nazad,
sve do samog početka.
Čovjek u tim trenucima sve saznaje
i shvaća svoj životni pad,
jer sreća je rijetka.

Ne može se ništa više mijenjati,
sjećanje je ono što muči,
jer sjećanje je nepotkupljivo!
Čovjek pati jer ne uspijeva stati,
svakim trenom sve je ljući,
što mu je život promakao krivo!

Pravaca malo,
najčešće uživaju glupi,
jer uživaju da ne razmišljaju.
Ne, nije mi stalo,
ne, ne želim da se tupi,
o meni, kao o onima što promišljaju.

Ja sam nepromišljen,
takav ću i ostati,
to je karakter.
Ja sam i lijen,
Šana me pati,
to nije fer.

Ni roditi se nije fer
u Etiopiji,
ili bilo gdje, gdje je glad.
Čovjek nije zvjer,
a tako se ponaša u zbilji,
u stvari, on je gad!

Gad je jer razmišlja,
i nastoji instinkt potisniti.
Nastoji biti ono što želi.
Gad je jer zna,
sam svojim svjedokom biti,
jer ga ponekad i neljudsko veseli.

Život mi je ubrzano išao nazad,
čudio sam se svojim trenucima,
svojim glupim trenucima.
Bio sam i ja gad,
jer bila je zima,
a ja sam pakostio psima...

Gađao bi ih grudama,
mučio; ne znajući, ne shvaćajući,
da oni vrijede jer žive.
Sada je tama,
sada sam sve ljući,
zašto činih poteze krive?

Ljudski je griješiti;
Netko je rekao,
zbog grešaka svojih.
Tko će to potvrditi?
Samo čovjek me je znao
tješiti, radi grešaka mojih.

Nisam se bojao,
samo sam žalio
što pakosti spoznah.
Kao dijete leptire sam znao
hvatati, ubijati. Siguran sam bio
da je to ustvari strah!

Bojao sam se drugova,
jer bili su jači
i tukli su mene!
Sam vrag zna,
kako uspjeh bježati, se snaći,
pobjeći, kad krivo krene!

Danas, nitko me ne tuče.
Danas, mnogi me gledaju podsmješljivo.
Danas, svi me nerviraju.
Juče.., ne, ne postoji juče,
juče je sutra i nije mi krivo,
što oni ne shvaćaju, a i oni staju.

Nikada nisam čitao poeziju,
jer ne mogu znati,
što taj čovjek osjeća.
Poezija nije vlasništvo sviju,
poezija je vapaj onoga tko pati,
poezija,.. samo autor to zna!

Stajala si pored mene,
bio sam polupijan,
i davio sam te pričom.
Pričah da si ti dio sjene
koja stvara novi dan,
dan koji nije opterećen zlom.

Smijala si se, nisi vjerovala,
svejedno, jer da si i povjerovala,
samo bi se udaljila.
Ti nisi osjećala, nisi znala,
tvoja životna priča još nije stala,
ti si nadmoćna bila.

Bio sam sve mlađi.
Sve više sam se približavao,
trenutku rađanja svog.
To je doprinijelo svađi,
jer sam i shvatio i znao,
da ništa nema poslije tog'.

Sjetih se mačka svoga.
On drema,
ne razmišljajući...
Psovah prirodu, psovah boga
što ga nema,
psovah, sve ljući...

Ti si daleko od svega,
zbog toga sam te još više volio,
jer ti ne razumiješ!
Neshvaćanje, da sam barem produkt njega,
retardiran, đavola sam molio,
da ti pored mene sniješ!

Rekao sam u šali...
Šale su mi sve lošije...
Istina prodire iz njih...
Rekla si; 'ne budali',
vjerovala si da istina nije,
da je lažan svaki stih.

Nisam pisao laži,
svejedno, ne želim da se pravdam,
jer laž je život.
Život ne važi,
poništen je, ne treba da znam,
da nisam idiot.

Ja sam malaksao,
ti si sve, ti si jača,
alkohol je nažalost jači.
Nikada nisam životu se dao,
život me uopće ne shvaća,
život mi ne znači!

3. DIO

Njen osmijeh je bio divan,
njen lik sam zamišljao,
da.., ja sam zaljubljen!
Svaki novi dan,
iz života sam krao,
da bih bio njen!

Zar ne bi bilo bolje da smo isti,
kao jaje - jajetu,
da smo slični.
Ovo je stvarnost, nisu snovi čisti,
zašto na zemlji - svijetu,
odnosi nisu pravični.

Ljepota ne postoji,
tj. postoji
radi nepravednih razlika.
Tvoj lik u mislima mi stoji.
Tebi su posvećeni osjećaji moji.
Ti si nažalost, samo svoga lika slika.

Glupo, ali istinito;
i djevojka najružnija
je, da je volim zaslužila.
Šteta što nisi ti to.
Šteta što sam to ja.
Ljubav je sila.

Silu sam uvijek mrzio,
jer iza sile dolazi nemoć,
a iza nemoći dolazi sila.
Siguran sam bio,
da krivim putem moram poć'
putem, na kojem si ti bila.

Ponovo taj osjećaj predvidivosti,
ponovo tvoj lik,
ponovo maštanja...
Svome mačku bacam kosti,
on nije gubitnik,
jer nije svjestan kobnosti sjećanja.

Kao dijete sam volio izmišljati,
daviti roditelje,
pričinjavati im muku.
Uživao sam kad mama pati,
i pričinjavalo mi je veselje,
stvarati nered, prljavštinu, buku.

Sjećam se osjećanja poraženog...
Kako sam volio plakati,
radi nedobivene čokolade!
U stvari, plakao sam radi tog'
što umislih da me pati,
ako roditelji po svome rade.

Satima sam tvrdoglavo jecao,
uživao u osjećaju svoje nemoći,
uživao u osjećaju izgubljenosti.
Umisliti sam znao
da mi moraju pomoći,
inače ću si lomiti kosti!

Na sebi ću se njima osvetiti,
onda će oni plakati,
radi kajanja.
A ja, ja ću se skriti,
i neću im dati,
nit nadanja.

Kada nešto zatražim a dobijem,
bio sam nadmoćan,
jako, jako.
Ponekad sam znao da krijem,
razlog skriveni a točan,
što se ponašam tako.

Čokolade sam bacao,
igračke kidao,
jela birao.
Samo zato što sam znao,
da bih drukčije stao,
i njima vlast dao.

Ipak, najljepše je djetinjstvo,
jer snovi i život se ne razdvajaju,
u bajke vjeruješ...
Pravo je zlo,
što djetinjstva kratko traju,
što u djetinjstvu ostati ne smeš...

Neopterećen si problemima,
problemi prolaze brzo,
djetinjstvo brzo prolazi.
Ti si najdraži njima,
na tvoj plač on se trz'o,
na tebe ona ili on pazi.

Zaštićenost, maštanja i snovi,
što zamisliš to se događa,
od lego-kocki dvorce praviš!
Drugovi su ti drugovi,
Svađa je obična svađa,
Kada daviš, sebe ne daviš!

Tvrdim da alkohol,
tj. pijanstvo i droga,
su bijeg u djetinjstvo.
Na taj način zaboravljaš bol,
i ostaješ van toga,
nažalost, brzo prođe to!

To je zlo. Da droga postoji
koja me vraća u prošlost,
uzeo bih je odmah!
Ovako, to nisu snovi moji,
jer je odvratna glupost,
radi trenutka dopustiti krah.

Najljepše je umobolnima,
oni su u djetinjstvu uvijek,
ne shvaćaju što ne žele.
Želio bih biti među njima,
i provesti svoj vijek,
sa maštanjima koja vesele.

Razviti sebe je glupo,
jer život je na krivim osnovama,
a to su razočaranja teška.
Živjeti je skupo.
Živjeti je drama.
Živjeti je greška.

Ti si ono što održava,
ali ipak si lažna,
poput skrivenosti tvojih ušiju.
Život on te odobrava,
ti si važna,
ti si san, a i snovi sniju!

Nitko ne može umetnuti ništa,
nitko ništa ne može shvatiti,
nitko shvatiti ni ne želi.
Čemu Hirošima, Černobil, zgarišta,
čemu piti, misliti, ubijen biti,
čemu se čovjek uopće veseli?

Smrt je plus, negativnosti rađanja,
greške se na RND-u biraju,
snovi su isti, slični.
Bit shvaćanja je bit stanja
u kojem ispraznosti traju,
u kojem su odgovori pravični.

Da li je pravična tvoja ljepota,
gdje je tu tvoja zasluga?
Što znači uopće biti lijep?
Zar nije grehota,
što je čovjek nagona sluga,
što je radi nagona čovjek slijep!

Sise, lice, stas, dupe,
produkt nagona za održanjem
vrste vlastite.
Mnogi o ljubavi tupe,
barem da šutim, da sam njem,
kastriran, bez kite!

Psovka je Pizda materina,
i rađanja mjesto
svakoga od nas.
Zašto je to istina,
zašto se mora često
u Pizdi tražiti spas!

4. DIO

Zaspati mogao nisam,
nisam mogao zaspati,
zaspati nisam mogao.
Zašto, ne znam ni sam,
možda savjest snove pati,
što sam čovjek, tj. zao...

Lagao sam, jer laž je jača,
istina je promjenjiva,
a laž ostaje ista.
Da li netko shvaća,
da ne postoji siva,
ili crna, ili bijela, ali čista!

Kada sam bio dječak,
i prvi put se uspio zaljubiti,
sedam dana nisam bio u školi.
Jer zadatak nije lak,
s tobom u klupi biti,
a ti s Pecom... to boli!

Djetinjstvo je odlazilo pred brigama,
problemima, samosvojnosti i ponosu
na dlačice oko one stvari...
Bila je to prava drama,
najvažnije je bilo dodirnuti ti kosu,
tvoj pogled obraze žari!

Mijenjala su se dva stanja,
jedna knjiga je drugu zatvarala,
prva je ljepša, a druga...
Druga je bila primamljiva, znanja
koja mi je ona dala,
doprinose da sam njen sluga.

Uz mokraću i izmet
sada je u WC šolji
završavala i sperma!
Bio sam spreman za let,
očekivao užitak bolji,
to je bio dio sna.

Sada prolazi i druga faza,
neke stvari shvaćam
i grizem se zbog toga.
Život nije dar Djeda Mraza!
Život će proći to znam!
Život, zašto nema boga!

Bajke... Bilo bi lijepo
da još uvijek postoje
u mašti mojoj.
Život okrutan! Tigrić je krep'o,
ti ne osjećaš osjećaje moje,
ja patim u osamljenosti svojoj.

Nema više praštanja,
nema dobre vile,
nema vjere u ljubav.
Daleko su maštanja,
blizu su sile,
tu je neuspjeh sav.

Ti nisi prva koju volim.
Ti nisi prva koju nastojim zavoljeti.
Ti nisi prva koju uočavam.
Lijepo te molim,
nemoj bježati, nastoj tu biti,
ne boj se, ja tvoj stav znam!

Mladost je ono životno doba
kada se sve mijenja,
kada se donose odluke životne.
U mladosti se sve isproba,
doživljavaju poniženja,
mladost uništava sne!

Starci, posao, škola,..
problemi se gomilaju,
poput nagona u testisima.
Ti si još uvijek gola,
grudi još uvijek veće izgledaju,
tvoj osmjeh me prima...

Alkohol, ja ga mrzim,
jer alkohol u glavi
razum vrijeđa.
Alkohole, hvala tvojim uspjesima brzim!
Hvala ti, jer ova čaša sliku pravi!
Hvala, jer jedino mi ti nisi okrenuo leđa!

Koliko puta moram tvrditi,
da ne vrijedi ništa stvarati,
zbog nepostojanja života.
Čitaoče, ne želim nepravedan biti,
mnogi od vas će svoj rad cijeniti znati,
ne smiju odustati, pesimizam je sramota!

Gdje da nađem optimizam
kad sve stvari se razvijaju
upravo suprotno?
Ti. Samo ti. Samo tebe znam,
tvoji osmjesi nadu daju,
lažni su, to je zlo.

Raditi, godinama truniti,
ne mogu godinama truniti,
ne mogu truniti!
Radije ću se skriti!
Radije ću se pokušati ubiti!
Radije ću mrtav biti!

Mrtav već i jesam,
jer život je samo tren odgađanja
smrti, koja nikoga ne zaobilazi.
U smrti, poput mene si sam.
U smrti, poput mene nema maštanja.
U smrt, poput mene mrtav se ulazi.

Tvoja ruka je dio tijela,
koje je od krvi, mesa,
i dijelova ostalih.
Tvoja ruka je bijela,
ti si dio tjelesa,
ti si dio svih.

Mladost mi se polako gasi,
prolazim fazu drugu,
ostaje zrelost, starost i kraj.
Nema ničeg da me spasi.
Ne postoji lijek da ublaži tugu.
Život je pakao, ne postoji raj.

Uči, nešto shvati!
Čemu znanje služi,
koga moje znanje zanima!
Svejedno, netko se raduje, netko pati,
svejedno, život se određenima ruži,
jedinka... Pa pet milijardi nas ima!!!

Ne, ništa nema smisao,
mladost prolazi brzo,
a donosi malo.
Nekada sam dobre pjesme pisao,
nekada sam se na pohvale trz'o,
o MaDuse, budalo!

Sat sunčani
po vremenu oblačnome
ipak teče.
Prolaze dani
i radujem se tome
što dolazi veče.

Ti si u gradu,
i radosna mladost tvoja
je tako okrepljujuće nevina.
Ja sam u padu,
ti si svrha moja,
to je tužna istina.

Kad pijanac pada u isti jarak,
jarak se produbljuje, pijanicu oštećuje,
nakon nekoliko padova u neminovnost prelazi.
Napokon odoh na zrak,
koji me hladi, rastrežnjenjem truje,
napokon krivudavo krenuh po stazi.

Krenuh unazad u novu klinku.
Krenuh unazad još uvijek lud.
Krenuh unazad u svoju glupost.
Staza vodi ka počinku.
Staza ne vodi nikud.
Staza vodi u zrelost!

5. DIO

Lutao sam pijano,
u noć,
svoju noć.
Gledao sam lice strano,
uplašeno, ponoć,
strah, nadmoći moć.

Vrijeđao sam, psovao,
smijao se starcima
što tumaraju, pljesnive.
Ja sam starac, sam znao,
ja pripadam njima,
ja,.. misli krive.

Ponovo ću biti tužan,
kao i nakon svakog
otrežnjenja.
Ponovo će svanuti dan,
kojeg moram prihvatiti takvog
radi pomirenja.

Mirim se sa sobom.
Mirim se sa prolaskom.
Mirim se sa smrti.
Ne mirim se, opčinjen tobom.
Ne mirim se, dok si ti u tom.
Ne mirim se, ti,.. to me ljuti.

Zrelost, prelazim u zrelost,
vrijeme u kojem sagledavam
sve oko sebe.
Hrabrost, nedostaje mi hrabrost,
jer predosjećam i znam
da gubim tebe.

Potomstvo, posao, televizor,..
Ne želim u sobi biti
sa ženom, djetetom, bez prozora!
Ja, ja ne mogu biti zreo stvor,
to će me uništiti,
to je mora!

Zrelost počinje s ljubavi,
nastavlja porodicama,
u iscrpljenosti završava.
Volim te, znaju svi!
Volim te, nemam srama!
Volim te, ti si prava!

Ipak, mi smo u različitim fazama,
ti si na početku mladosti,
ja ulazim u zrelost.
Svejedno, nemam šanse i nije drama!
Svejedno, ne želim te bosti!
Svejedno, ni ne mogu te bost'!

Sve počinje nagonom,
i život počinje nagonom,
kroz nagon traje, iz nagona niče.
Glas, nazvati ću te telefonom,
da razgovaramo o trenutku onom,
kada sunce iza planine uzmiče.

Zrelost je prezrelo dosadna,
djetinjstvo je divno,
mladost je sredina.
Starost, starost je jadna,
starost,.. Osjećanje kivno,
mržnja, nažalost istina.

Da li se vremeplov može izmisliti?
Da li postoji nada u užitak?
Da li život nešto donosi?
Život, on takav mora biti!
Život, on je nevažni dobitak!
Život, uzalud se čovjek ponosi!

Lizao bih cipele,
naravno, cipele na tebi,
naravno, jer volim!
Oči, tvoje oči, one me ne žele,
oči, tvoje oči, govore 'Odjebi!',
ali ja, ja ne mogu da te prebolim!

Fužine, Pađani, remont pruge,
život na razini najnižoj,
život ispunjen nagonima.
Pizda i djeca - nema druge!
Pizda i djeca - životni boj!
Pizda i djeca - cilj njima!

Shvaćao sam ih,
ali drugačiji sam bio,
i zato su me ismijavali.
Pisao sam poneki stih,
pomalo sam i mislio,
oni to nisu znali.

'Sivo, sivo, sve je sivo'
tj. crno-bijelo, tj. mrak
jer bijelo nestaje.
Zrelost, o kako mi je krivo
što nisam izmišljeni junak,
koji mlad vječno traje.

Dok nisam samo gorko pojmio
slatko je ponekad izgledalo kvarno;
i nije utjeha neka!
Ja sam tu, tu sam i bio,
nažalost to je stvarno,
ne glumim čovjeka!

Prepisivanje zadaće, test,
na ulici klikeranje,
u bajke vjera.
San, san je svijest,
san je nada, pogrešno stanje,
san depresiju tjera.

Nema više mogućnosti izbora,
pogreške su kobne,
jer nisi klinja.
Moždana kora, dio dekora,
primjedbe ljudi su primjedbe zlobne,
o čovječe ti nisi čovjek, ti si 'svinja'!

Odakle ti pravo
da pišeš pravila
prema sebi, ismijavaš razlike.
Ti si ti. Shvati glavo!
Razum nije 'Dobra vila',
razum nije dio iste slike.

Zreo nisam, ipak trunem
poput jabuke, koja
je u razvoju zaostala.
Ipak, nisam nijem.
Ipak, tu je i slika tvoja.
Ipak, trula jabuka je pala.

Trebao bih misliti na sebe
i biti zloban, predvidiv,
paziti na svoje poteze.
Ja nisam na tebe,
i nisam kriv
što s pažnjom nemam veze.

Zrelost ne mogu podnijeti,
jer zrelost ne želim,
želim djetinjstvo!
Razmišljanje uvijek šteti,
pa šta da radim s tim,
kako da spriječim zlo?

Ti si nedodiriva,
poput sunca
ponekad opečeš!
Ti nisi kriva
što MaDus bunca,
što MaDusa shvatiti nećeš!

Shvatiti je danas najteže,
najlakše je ismijavati,
ili rukom mahati.
Svi od sebe u sebe bježe,
svi pokušavaju... Ne smijem dati
da postanem 'ja' u svijetu što pati!

Odvratno sam star
za godine svoje,
a mlađi želim biti.
To je moja stvar,
moja stvar to je,
ja, samo ja sebe mogu uništiti!

6. DIO

Nasmiješeni starac i starica,
držeći se za ruke,
su Promenadom šetali.
Tuga im se čitala s lica,
bore su odavale muke,
da su stari, oni su znali.

Pomirili su se s time,
s time su se pomirili,
pomirili,..
Život, šta učiniti s njime?
Život, zašto nas sili?
Život, da li su živi oni bili?

Jednog dana će i dojke tvoje,
biti mala, mlohava masa,
koža osušena.
Odvratno to je,
slika talasa,
slika si ti, ti si žena.

Žena je konkretni nadomjestak
općenite promašenosti,
ona je nagona muškog slika.
Zrak, jedino trebam zrak,
život je produkt umne lijenosti,
samoubojstvo je isprika.

Slijepa starica je prelazila cestu,
automobili su trubili,
ona je drhtala.
Slika na mjestu,
dokaz da čovjek sili,
da je ljudskost odavno pala!

Životni put je omeđen
početkom kraja i krajem.
Početak ne postoji!
Ponovo sam zamislio osmjeh njen,
pred njenom ljepotom sam nijem,
njena slika stoji...

Kosu si svezala,
promijenila sebe dio,
dokazala da si živa.
Zezao sam se, i ti si se zezala.
Zezao sam se, postepeno ti dosadio.
Zezao sam se, otišla si, nisi kriva.

Uvijek su mi se gadili
starci koji tvrde
da mladi ne valjaju
jer rade ono što oni nisu radili.
Sada ih shvaćam, manje me srde,
smeta ih sve, jer satovi im staju.

Budućnost im ne postoji,
prošlost je ono što ih drži,
navike zato ne dopuštaju mijenjati.
Da li i moj sat stoji?
Život je kvaran u samoj srži!
Život zato svakome mora stati.

Kada budem 72 imao,
ti ćeš 66 imati,
razlika se neće primijetiti.
Sada, nisam te zanimao,
onda će nagon već stati,
i neću zaljubljen biti.

Ti si sigurno isto zaljubljena,
ali ti to ne shvaćaš tragično,
jer gospodariš voljom.
Pivo. Dole tekućina gore pjena.
Pivo. Nešto životu slično.
Pivo. Gotovo je sa bocom mojom.

Zašto se u Etiopiji svi ne ubiju?
Ljudi i tamo vole život... Zašto?
Čak i kad se pati, život se voli!
Nagon je gospodar sviju,
samoodržanje je to,
strah i nemoć snaga su boli.

Sa postojećim stanjem mirenje,
ugrađeni mehanizam u podsvijesti
koji tobom gospodari.
Čovjek često stenje,
ali čovjek vjeruje, razlog česti
što optimizam izvrće stvari.

Lagati drugoga je lako.
Lagati sebe je moguće.
Lagati tebe je najteže.
Danas sam pio, jeo, svaki dan tako.
Danas sam hodao, pričao, isto i juče.
Danas sam pisao, plakao, obruč se steže.

Svaki puta kada starca sretnem,
žalim ga više nego on sebe,
jer ja sam on i zato žalim!
Penis, nagon, želim da ga metnem,
želim da ga metnem u tebe,
alkohol, ponovo budalim!

Nagoni su prljavi,
ruke su mi čiste,
rasipanja alkohola radi.
Nagon me davi,
svi imaju snove iste,
svi žele... To mi se gadi!

Zrelost je vremena hod,
u kojem se pobrinuti treba
za nastavak besmisla.
Djeca - produkt, proizvod!
Sreća bez smisla i rađa se beba!
O majko, zašto nisi noge stisla!

Odakle ti vjera
da ono što rađaš
živjeti želi!
Možda ti zamjera!
Odakle znaš
da život veseli!

Starci ne mogu djecu praviti,
starci ne mogu djeca biti,
ali oni to žele!
Starac poput djeteta zna sniti.
Starcu skleroza razum može uništiti.
Starce kao i djecu, sitnice vesele.

To je dokaz
da je djetinjstvo jedino lijepo,
jer je neopterećeno umom.
Vani je mraz,
neki pijanac je skapao, krep'o,
ništa loše nema u tom!

Ti si prolazna
poput nas samih...
Jednog dana ću te zaboraviti...
Život je kazna,
smrt je kraj svih...
Jednoga dana i ja ću mrtav biti...

I mene će se sjećati
godina par,
a onda ću u zaborav pasti!
Svejedno, onda neću znati,
svejedno, to nije pokojnikova stvar,
svejedno, ja ću istrunuti, propasti...

Ljudsko tijelo je roba
i poput svake druge
ima trajanja rok.
Poljubac. Prvi poljubac je proba
izbjegavanja prolaznosti, tuge
koja dolazi kao životni tok.

Poljupci su poslije slični.
Dojke uvijek bradavicu imaju.
Slike se samo mijenjaju.
Odnosi nisu pravični.
Zašto istraživanja staju?
Zašto se užici unaprijed znaju!

Starost završava u smrti,
bijega nema,
mirenje s tim je lažno.
Život se svakom unazad vrti
kad smrt se sprema.
Život i nije nešto važno!

7. DIO

Dvije uvrježene siluete
su 'Ruski rulet' izabrale,
da hrabrosti presude.
Slike iz filma, slike osvete,
slike iz života su stale,
slike iz života čude.

Kao dijete sam se divio hrabrosti
kaubojskih dvoboja
partizanskih ratnika.
Shvatih, to su gluposti,
jer prevarena je mašta moja,
hrabrost je potpuno lažna slika.

Zašto se diviti nečemu
što živi, na život pazi,
kad život ne postoji.
Život, smrt je uvijek u njemu.
Život, smrt mora da te zgazi.
Život, smrti se čovjek boji.

Ustvari, čovjek ne živi;
da li bi itko prihvatio 'Ruski rulet'
sa svim mecima u pištolju?
Čovjek i živi u sličnoj pasivi,
jer smrt je neizbježna, ovaj svijet
treba smisao, ideju bolju!

U trenutku rođenja
roditelji su sigurni
da beba će biti i stara.
Zar to nisu poniženja?
Kako možemo biti mirni!
Zašto se život stvara!!!

Mrzili smo diktatore
što su ubijali
svakog desetoga.
Smrt svakog čeka,.. Živi stvore
ti si živ ali žali,
jer ništa nema poslije toga!

Možda biljke ne shvaćaju,
možda ni moj mačak nije shvatio,
ja shvaćam!
Životi radi smrti traju!
Život se u smrti skrio!
Životom se u prošlost vraćam...

Film je tekao unazad,
poput onoga dana
kada sam smrt vidio.
Krenuo sam u grad,
motor - kola strana,
nesreća! U frci sam bio!

Tako grčevito sam se borio
da spriječim krah,
produžim život, izbjegnem nesreću.
U trenu - film se stvorio,
vidio sam djetinjstvo unazad, životni dah,
nadu, borbu, grč, uspjeh, olakšanje, sreću...

Koliko li je jak nagon
za samoodržanjem!
Ljubav tu isto pripada.
Zvono, crkvenih zvona zvon,
7 sati, mirih se sa stanjem,
doći ćeš! Možda... Drži me nada.

Znam da se ne nadam.
Znam da ljuštura otpada.
Znam da vrijeme smrti pogoduje!
Ne znam a znam.
Sretan a pun jada.
Ona daleko a ona tu je!

Mirio sam se sa spoznajom
da život je tragičan,
a pravda je u smrti!
Ti nisi bila u tom,
naš život nije sličan,
to me ne ljuti.

Dopuštam da netko voli
ono što ne razumije,
ne želim svoju bol nametati.
Dopuštam da manje boli
ono što poznato nije,
ne želim da netko mene shvati.

Mnogi pjesnici su se trudili
da pišu radi shvaćanja,
da li su shvaćeni bili?
Pjesnici su me uvijek srdili,
pisanje je samo produkt stanja
u kojem inspiracija sili!

Poneke stihove ne može pojmiti
ni onaj tko ih napiše,
u nekima laž miriši...
Pjesnik ne smije neiskren biti.
Pjesnik mora kroz strofu da diše.
Pjesniče osjeti! Onda tek napiši!

Osjećao sam boje,
koje su okruživale
snop života.
Vidio sam oči tvoje,
one su inspiraciju dale,
inspiracija je tvoja ljepota.

Stvarno mi je žao
što je sve tako tužno,
istinu ne mogu lagati!
Sat je stao.
Sat je nešto ružno.
Sat je jednom morao stati!

Kazaljke vratiti unazad
nije dopušteno
smrtniku.
Prolaznosti jad, nepotrebni rad,..
Jedino lice njeno
prkosi zlu.

Napraviti dijete neću nikada,
jer nemam pravo odlučiti
o nastanku bića novoga.
Može voljeti, može biti pun jada!
Može gospodariti, može se i kriti!
Nagon! Ne! Neću napraviti produkt toga!

Priroda... Dvoje zaljubljenih ljudi
su u ispunjenju uživali...
Ispunjenju svrhe svojih nagona.
Nitko ne može da ih osudi,
što su jedno drugom sebe dali,
što trudna je ona...

Dijete će svijet ugledati,
na rijeke izvoru
što ulijeva u more.
Rijeka - ona je vječna, dijete će stati.
Priroda prkosi živome stvoru.
Priroda uništava što živi stvore.

Stoljećima ljudi traže;
života eliksir,
kamen znanja.
U prirodi samo njeni zakoni važe,
čovjek je čovjek, priroda je mir,
priroda ne dopušta neprirodna stanja.

S time se pomiriti,
znači pomiriti se sa smrti,
pomiriti se sa nemoći.
Bježati znači već mrtav biti,
jer krug se uvijek u krug vrti
i život do smrti mora doći.

Svejedno je gdje dolazi kraj;
na sredini, kraju, blizu početka,
jer početak je već kraja dio.
Šana - tebe volim, znaj!
Šana - zašto je sreća rijetka!
Šana - zašto sam o tebi mislio!

Nagon i ljubav je zaista
jedno te isto!
Ja moram voljeti radi zadovoljenja!
Ne!!! Nagon i ljubav nisu osjećanja ista!
Ljubav je nešto vječno, čisto!
Ljubav ne dopušta otrežnjenja...

"ŠANINI DANI III" - KRAJ